

מזפ.

אלו עוברין פרק שלישי פסחים

(א) [לעיל דף יג. ודף כ:]
(ב) [מוספתא פ"ג ה"ט]
(ג) ס"א הגימ' (ד) ס"א ל"ג
(ה) לקמן דף פא: ברכות
דף מט: (ו) [ע"י פירש"י
לקמן פ"א: ד"ה נטמא
וכו' לפני הצירה וכו']
(ז) [ע"י תוס' לקמן דף קיג.
ד"ה אמר] (ח) [לעיל דף:
ט. ויקרא: (י) (כ) ברכות
(טא) (ל) (ל"ז) ולבנות]

תורה אור השלם

1. השִׁכְּבִים עַל מִשּׁוֹת שֵׁן וסְרַחִים עַל עֲרֻשֹׁתָם וְאֹכְלִים כְּרִים מִצֶּאֱזָן וְעִגְלִים מִתּוֹךְ מִרְבֵּק;

עמוס ו ד

2. לִכֵּן עֲתֵה יִגְלוּ בְּרֹאשׁ גִּלִּים וְסֵר מִרְזַח סְרוּחִים;

עמוס ו ז

(א) רש"י ד"ה תלמיד חכם
שבח הוא לו:

אדם עבר צופים.
מקום שיכול לראות משם
המורה ומשם וזהו משם
שיכול לראותו. (קטן 189).
שורדורבן המקומה. לא
המקומה לחזור ולראות
המורה הכול וכל
המורה המורה. ואפי'
קדמי' של פקדן כל שעה
(לעיל דה). דמקום
המורה קדמי' שם
המורה של פקדן (שם).
לפני הבירה. מקום זה
היה שם שם
המורה גדול ששורדורבן
קדמי' קלם דמקומה
המורה (ד): פקדן ועל
המורה (ברכות טז) ובני'
המורה (ד). אל: של המקדש
קדמי' (קטן 189).
אלה גליל דרגלי איש.
המורה על שורדורבן
המורה גליל גליל ממינה
מלכות דרגלי (ב"ר 17).

א. ולא מיירי כלל
בעירוב. תוס' ר"פ. ב. בלי
הפסק. תוס' הרא"ש. והיינו
דקאמר עבר צופים כלומר
עבר אותו מקום שרואים
ירושלים ממנו והשתא
ניחא דהוא הדין נמי לכל
צד. תוס' ר"פ. ג. וכי עבר
צופים לא אטרחוה רבנן.
מי הרא"ש.

מנח"י ארבעה עשר שחל
 להיות בשבת מבערין הכל
 מלפני השבת ודברי ר' מאיר
 ר' אלעזר ב"ר צדוק אומר
 תרומה מלפני השבת,
 וחולין בזמן ר' קי"ל כר'
 אלעזר ב"ר צדוק. תניא ר'
 אלעזר ברי צדוק אומר
 פעם אחת שבת אבא
 ביבנה וחל ארבעה עשר
 להיות בשבת כר'. מנח"י
 ההורח לשבת את פסחו
 ולמול את בנו ולאכול
 סעודת אירוסין בבית המז'
 ונזכר כר'. ורמיהו ההורח
 לאכול סעודת אירוסין

לְשִׁבּוֹת שְׁבִיתָת הָרָשׁוֹת. פ"ה שהיה הולך להחשיך על התמוס
לקנות שבימה שם וילין ד' אלפים לדבר הרשות וקשה
א"כ תיקשי למי"ד ב' בכל מערבין (ערוגין ג'א) אין מערבין אלא לדבר
מזוה וגר' לר"י דה"פ לשבות שבימת הרשות שהולך לשמוח בפסח
צבית אוהבו או קרובו^א: **אם עבר**
צוּפִים. פ"י צנוגות שם כפר וקשה
לר"י א"כ ה"ל לנמנר וכדמלו לכל
רוח דתמיא ב' מ' שהיה טמא (לקמן
צ'א) איהו דרך רחוקה מן המודיעין
ולחון וכדמטה לכל רוח ואור"י
דנמוספא דמכילתין מפרש צהדיא
איהו צופים הרואה ואין מפסיק פ"י
כל מוס קצבי ירושלים שיכול לראותו
משם^ב: **אשורפן** צבני הבריה
פ"ה כדאמר' כל שעה (קד דה.)

בְּקֹדֶשׁ בָּאֵשׁ יִשְׂרָף בְּמִקְוֵה אֵשׁ וְכִי
שָׂרִיפֻהוּ וְקֵשֶׁה לִּי אֵי דְלֹאֲרִימָה הוּא
מֵה לִי עֵבֶר נֹפִים וּמִלֵּל לֹא עֵבֶר נֹפִים
וְיִלֵּל דְּמֵן הַמְּוֹרָה יִכּוֹל לְשׁוּרְפָּה בְּכִי
שִׂירָהּ דְּזַפְרָק כֹּל שַׁעָה (ג"א שס)
לֹא מַרְצִין אֲלֵהּ אֶפְסוּלֵי קִדְשֵׁי
וְלִימּוּרֵי קִדְשֵׁי קִלְיִם אֲבֵל אֶשׁ קִדְשֵׁי
שְׁמֹכְלִים לִזְרִים לֹא מַרְצִין וְמֵה
שֶׁהֲרִיכוּ חֲמִמִּים לְשִׁרּוֹף הֵי דִּהְכָּה
לְפָנֵי הַצִּירָה הֵינּוּ גִזְרָה אֲטוּ קִדְשֵׁי
קִדְשֵׁי²: **לְפָנֵי הַבִּירָה**. בְּזִמְזִים
בְּפִי טְבוֹל יוֹם (דף קד:) פְּלִיגֵי מֵאֵי
צִירָה אֲמַר דִּהְכָּה צִר צִר וְחֵה אֶלֶר
יִחָזֵן מִקּוֹם יֵשׁ צִירָה שְׁמוֹ
רִ"ל אֲמַר כֹּל הַצִּירָה כִּלּוֹ הֵי צִירָה
שְׁמֹאמֶר³: אֵל הַצִּירָה אֲשֶׁר הַצִּירָה:
וְחֲכָמִים אֲמֹרִים בְּשֵׁר קֹדֶשׁ
בְּבוֹיָה וְחֲמִין בְּכַבִּי צֶה. אֲמֹר רִיב"א
דְּמַפְרֵס צִירֹשְׁלִי מִשּׁוּם דְּבִשֵׁר קֹדֶשׁ
לִית לִיהַ תְּקֵנָה בְּצִיטוֹל הַחֲמִירוּ בְּכוֹיָה
אֲבֵל חֲמֵן אִתִּי לִיהַ תְּקֵנָה בְּצִיטוֹל לֹא
הַחֲמִירוּ עַד כְּבִישָׁה: **תִּנְיָא** אִירֵא
יְהוּדָה. תִּמְנָה אֲמֵאֵל לֹא מִיֵּיתִי תִנְיָא
נָמִי הֵי מֵהָךְ דִּהְכָּה לְרֵב חֲסֵדָא:

אמר

וְאָמַר לוֹ ר' יוֹסֵי אֲנִי שִׁמְעִית סְעוּדָה אֵירוֹמִין וּסְבֻלֹנוֹת
 הֵבֵל סְעוּדָה שְׂאִינָה שֶׁל מִצְוָה אֵין תְּלִמִיד חֹכֵם רִשְׁאִי
 א"ר יוֹחָנָן כְּגוֹן בֵּת כְּהֵן לְיִשְׂרָאֵל וּבֵת תְּלִמִיד חֹכֵם לְעַם
 בְּכֵהֵן לְיִשְׂרָאֵל אֵין זוּוֹנָן עוֹלָה יִפָּה מֵאִי הִיא אִמֶּר רַב
 יוֹשֵׁה אוֹ זֶרַע אֵין לֵה בְּמִתְנִיתָא תְּנָא קוֹבְרָה אוֹ קוֹבְרָתוֹ
 אֵינִי וְהָא א"ר יוֹחָנָן הָרוּצָה שִׁיתְעֻשְׂרִי יִדְבָק בּוֹרְעוֹ שֶׁל
 כְּהוֹנָה מְעִשְׂרָתָן לֹא קִשְׁיָא הֵיא בַת"ח הָא בְּעַם הָאֶרֶץ
 חֲלָשׁ אִמֶּר לֹא נִיחָא לִיה לֵאחֶרֶן דֹּאדְבָק בּוֹרְעִיה דִּהּוּ
 אִידִי בַר אֲבִין נָסִיב כְּהֵנָּא נִפְקוּ מִיְנִיה תְּרִי בְּנֵי סְמִיכִי
 יוֹר' הַיּוֹשֻׁעַ בְּרִיה דְּרַב אִידִי אִמֶּר ר"פ "אֵי לֹא נְסִיבְנָא
 דְּרַב כְּהָנָא אֵי לֹא נְסִיבְנָא כְּהֵנָּא לֹא גְלָאִי אִמְרוּ לִיה
 תִּלֹּא גְלָאִי כְּדִגְלִי אֵינְשֵׁי אִמֶּר רַבִּי יִצְחָק כָּל הִנְהַנְתָּ
 גּוֹלָה שְׂנֵא' וְאוֹכְלִים כְּרִים מִצָּאֵן וְעִגְלִים מִתּוֹךְ מִרְבָּק
 רֵאשׁ גּוֹלִים: ת"ר כָּל ת"ח הַמְרַבֵּה סְעוּדָתוֹ בְּכָל מְקוֹם
 מְאֻלְמָן אֶת אִשְׁתּוֹ וּמִיֵּיתָם אֶת גּוֹזְלֵיוֹ וְתִלְמוּדוֹ מִשְׁתַּכַּח
 אוֹת עֲלָיו וּדְבָרָיו אֵינֶם נִשְׁמָעִים וּמַחֲלֵל שֵׁם שְׁמַיִם וְשֵׁם
 מַלְאָכָא רַע לוֹ וּלְבָנָיו וּלְבָנֵי בְּנָיו עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת מֵאִי הִיא
 מַחֲסִים תְּנוּרֵי רַבָּא אִמֶּר בַּר מִרְקִיד בִּי כּוּבִי רַב פַּפָּא אִמֶּר
 מַעֲיָה אִמֶּר בַּר מִךְ רַבְעִי: ת"ר לְעוֹלָם יִמְכּוֹר אָדָם כָּל
 ת"ח שֶׁאֵם מֵת אוֹ גּוֹלָה מוֹכַמְתָּ לוֹ שְׁבִנּוּ ת"ח וְאֵל יֵשׂא
 וְלֹלָה בְּנֵי ע"ה ת"ר לְעוֹלָם יִמְכּוֹר אָדָם כָּל מָה שִׁישׁ לוֹ
 בְּתוֹ לַת"ח מִשָּׁל לְעַנְבֵי הַגֶּפֶן כְּעַנְבֵי הַגֶּפֶן דְּבַר נָאָה
 עַם הָאֶרֶץ מִשָּׁל לְעַנְבֵי הַגֶּפֶן כְּעַנְבֵי הַסֵּנֶה דְּבַר כַּעֲוִר
 וְאִינוּ

אֵינוֹ

זו א מיר פ"ג מהל' חזק
 חלה ג מיר שני על
 טושי"ע א"ח ק"י מחד
 טעק"א:
חב ג מיר שס' שני על
 טושי"ע א"ח ק"י מחד
 טעק"א:
טב ג מיר פרק יט
 מלכות פסול:
 המוקדשין חלה ג:
מב ד [מיר] פ"ג מהל'
 חזק חלה טושי"ע
 א"ח ק"י מחד טעק"א:
נ ג חלה פ"ה מלכות
 דעות חלה ג:
נא ו מיר פ"ה מהל'
 קטורי זכאי חלה אל
 סגמ אלהי טור ש"ע
 אהש"ע ק"ג חלה ג:
 ו [מיר] שס' חלה גל
 טושי"ע א"ח ק"י מחד

רבינו חננאל (המשך)

בבית חמיו ורשבות
שביתת הרשות יחזור מי,
הייתי קנתי במהני, ככל
לבבו, מכלל שאין חמיינין
אותו לחזור. ושנינו מתני'
אין יוסף דבר סעודה
אירוסין מצוה, וביעור
חמץ נמי מצוה, מיהו
ביעור חמץ אפשר לקיים,
בכשילוק חמץ ושלמים
בבית אירוסין שנמצא
מקיים שתוקן, וריבוייה ר'
יתירו דסבר סעודה
אירוסין רשות, סעודת
שביתת הרשות דלדבר
כלל חייב לחזור מי,
והנה סעודת אירוסין,
רשות דברי ר' יתירו, ר'
יוסי אומר מצוה. והשנה
ראמר בר חסדא מחלוקת
בסעודה שניה, אבל
בסעודה ראשונה אפילו ר'
יתירו אמרו דבר מצוה,
אפילו תימא מתני' ר'
יתירו ובסעודה ראשונה
שהיא מצוה, ברייתא
בסעודה שניה שהיא
רשות. הניא אמר ר' יתירו
אין סעודה אלא סעודת
אירוסין בלבד, אמר ר' יוסי
אני שמעתי סעודה אירוסין
וסבילנות. וירושלמי
לשבטות שביתת הרשות,
לשבטות אצל רב או אצל
מי שהוא גדול ממנו. ור'
יוסי בר בון גדול שהיה
שהקש לעיני דברים
שחשבו שישן כרת, מילה
שחשבו שחט. הניא א"ר
אלעזר לו סעודה שניה
של מצוה אין תלמיד חכם
ראוי להיות ממנה, כגון
שמי יוזנין גזו, וכו'.
כתן או בת תלמיד חכם
אצל עם הפך, לפי שאין
עולה פה, דכתיבי
ובת כחן כי תהיה אלמנה
וגירשה וזרע. אמר ר'
כתנא אין לסבכנא כהנאה
לא גלא. ומעשה דרב
כהנא מופרש בהבדול
כהנא כי שטתיל לקויה
הדבא דערק לארץ
ישראל. אמר ר' יצחק לו
הנהנה ממנו הרשות
לפוך מצוה, שנאמר
אירוסין כרים מצוה ועגלים
מתוך מריב, ומכחי בתריה
גלין. יגלו בראש
גלין. ת"ר תלמיד חכם
המורה סעודתו בכל
מקומו. לפוך מחיבת א'
מיוס, ומאלמן את אשתו,
ומייתם וגזילין, ותלמודו
משבח, וחמולותיו רבות
עליו, דבריו אין נשמעין,
ומחלל שם שמיים, ושם
אביו, ושם רבו, ושם גורשו,
אמר שם, רבו מן רבעי.

רע לו ולבניו עד סוף כל הדורות, וקרו לו בר מיחס תנורא, ובר מרקיד בי כובא, ובר מלחך פנכי, ובר מן רבעי.